

I

Не пави клікнули, не мєви, —
То в темряві лісів,
У пущах-нетрях, «вверху древа»,
Чорнокрилатий Див.

Сидить, крилатий, десь найвище
У хащах, у кущах,
І про нещастя кликом віщим
Степи оповіща.

Спливає кликами у захід,
Риданнями — у кров...
Гудуть: «недобрі в лісі птахи
Звили собі кубло...»

Клекочуть клики у безкрає —
Шугає степом жах...
Десь древня баба кам'яная
Здригнулась на горбах...

Уже давно заснули пущі,
А чорний Див не спить,
А він все кличе, невсипущий
А він рида-кричить.

Уже на заході пожежу
Давно хтось погасив,
Та котить, котить у безмежжя
Своє гукання Див.

Ридають клики серед ночі —
І з ними ніч рида.
Гудуть по селах: «знову хоче
Прийти якась біда...»

Не хвилі, — гори море горне,
Почуло море клик...
Каспійське стогне, стогне Чорне,
І клубами — імлі.

Струснуло Волгою — почула...
Почули клик ридань —
Здрижали Сурож і Посулля
І в тьмі Тьмуторокань.

Далеко лине клекіт кликів
І чує сторона:
І море чує їх, і ріки,
І гори й низина.

II

І от шляхи, немов підлога,
Риплять од хижих орд,
І крик возів — хтось наполохав
Десь лебединий хор.

І от степи од злоступання
І стогнуть й стугонять,
І стріли осами од рання
До вечора сичать.

І не один шолом — на-двоє...
І ломляться списі...
І ничуть трави під вагою
Червоної роси.

Глибоко з воями світ-Ігор
У темен степ зайшов —
І хилить половецький вихор
Князівську хоругов...

Душа із тіла — наче пташка —
Й працює Птахолов...
Вода в Каялі — тяжка-тяжка,
Вода в Каялі — кров.

Прага, 1924

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка «Кінцесвітне».